29/04/2020

Η εορτή του Αγίου Σωσιπάτρου του Βεροιέως στην Ι.Μ. Παναγίας Δοβρά

/ Ιερές Μονές

Την Τετάρτη 29 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο (κεκλεισμένων των θυρών) στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας, επί τη εορτή του Αγίου Σωσιπάτρου του Βεροιέως.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ

Ο Σεβασμιώτατος μεταξύ άλλων ανέφερε στο κήρυγμα του:

«Ἀσπάζεται ὑμᾶς ... Ἰάσων καί Σωσίπατρος οἱ συγ-γε-νεῖς μου». Στόν ἐπίλογο τῆς ἐπιστολῆς του πρός τούς χριστιανούς τῆς Ρώ-μης ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦ-λος δέν παραλείπει, ὅπως καί στίς ἄλλες ἐπιστολές, νά μετα-φέ-ρει τούς χαι-ρετισμούς τῶν συνερ-γατῶν του πρός τήν Ἐκκλησία στήν ὁ-ποία ἀπευθύνεται.

Ἀναφέρει ἐκεί-νους οἱ ὁποῖοι βρί-σκονται μαζί του, ἀλλά καί ὅσους τόν εἶχαν συ-νοδεύσει πιθανόν στήν προηγού-με-νη ἐπίσκεψή του στήν Ἐκκλη-σία πρός τήν ὁποία τώρα γράφει. Καί τούς ἀναφέρει γιά νά δείξει τή σχέση καί τήν ἑνό-τητα πού ὑπά-ρ-χει καί πρέπει νά ὑπάρχει μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκ-κλησίας, ἡ ὁποία εἶναι σῶμα Χρι-στοῦ.

Μέ αὐτή τήν ἔννοια ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος με-ταξύ ἄλ-λων καί στούς δύο αὐτούς συνερ-γούς του, τόν Ἰάσονα καί τόν Σω-σίπατρο, καί μεταφέρει τόν ἀσπα-σμό τους πρός τούς χριστια-νούς τῆς Ρώμης. «Ἀσπάζεται ὑμᾶς ... Ἰάσων καί Σωσίπατρος οἱ συγγε-νεῖς μου».

Δέν ἦταν συγγενεῖς του ὁ Ἰάσων καί Σωσίπατρος. Τόν πρῶτο, τόν Ἰά-σονα, τόν εἶχε γνωρίσει στήν Θεσ--σαλονίκη, ὅπου πῆγε ὁ ἀπό-στολος μετά τούς Φιλίππους. Καί ἐκεῖνος τόν εἶχε φι-λο-ξενήσει στό σπίτιτου, τόν εἶχε προ-στατεύσει ἀπό τούς Ἰουδαίους καί τόν ὄχλο πού εἶχαν ξεσηκωθεῖ ἐνα-ντίον του καί τόν εἶχε βοηθή-σει μαζί μέ ἄλλους νά φύγει ἀπό τή Θεσσαλονίκη καί νά σωθεῖ.

Τόν δεύτερο, τόν Σωσίπατρο, τόν συνάντησε στήν πόλη τῆς Βέ-ροιας, καί ἐκεῖνος τόν ἀκολού-θησε μαζί μέ τόν Ἰάσονα, γιά νά βρε-θοῦν ἀργότερα μαζί νά κηρύσ-σουν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ στήν Κέρκυρα καί νά μαρτυρήσουν γιά τήν πίστη τους.

Γιατί ὅμως, ἀφοῦ δέν εἶναι συγ-γε-νεῖς του κατά σάρκα τούς ὀνο-μά-ζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος συγ-γε-νεῖς του;

Τό κάνει, γιατί ἔτσι τούς αἰσθά-νεται. Γιατί οἱ δύο αὐτοί ἀπό--στο-λοι, ὁ Θεσσαλονικεύς Ἰά-σων καί ὁ Βεροιεύς Σωσίπατρος, τῶν ὁποίων τή μνήμη ἑορτάζουμε σήμερα, εἶ-ναι συγγενεῖς του ἐν Πνεύματι, κα-θώς μοιράζονται τήν κοινή πίστη καί ἀγάπη στόν Ἰησοῦ Χρι-στό, καθώς στάθηκαν δίπλα του, τόν συνόδευσαν στίς ἀποστολικές του περιοδεῖες, κινδύνευσαν μαζί του γιά τόν ἴδιο ἱερό σκοπό, τόν εὐ-αγγελισμό τῶν ἀνθρώπων, ὑπέ-μει-ναν γιά χάρη του ταλαιπωρίες καί κόπους. Ἔκαναν γιά τόν ἀπό-στολο Παῦλο περισσότερα καί ἀπό αὐτά πού θά περίμενε κανείς ἀπό πρόσωπα μέ τά ὁποῖα συν-δεόταν μέ δεσμούς αἵματος καί σαρκική συγγένεια.

Καί δέν θά μποροῦσε νά συμβεῖ διαφορετικά, ἐφόσον ἡ πνευματι-κή σχέση, ἡ σχέση ἐν Χρι-στῷ, τήν ὁποία εἶχε ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέ τούς συνεργούς του εἶναι κατά πο-λύ ὑψηλότερη καί ἀνώ-τερη ἀπό ὁποιαδήποτε ἀνθρώ-πινη καί συγ-γε-νική σχέση.

Καί εἶναι ὄντως ἐξαιρετικά τιμη-τικό νά ὀνο-μά-ζει ὁ πρωτοκο-ρυ-φαῖος ἀπό-στολος τόν ἅγιο Σω-σί-πα-τρο συγγε-νῆ του. Εἶναι ὅμως καί ἐξίσου τι-μη-τικό καί γιά μᾶς, πού εἴμεθα συμπολίτες του, ἀρκεῖ βεβαίως νά μήν εἴμεθα συμπολί-τες του ἁπλῶς στήν καταγωγή ἀλλά καί στόν τρό-πο τῆς ἀναστρο-φῆς μας καί στή ζωή μας.

Διότι ὅλοι μας ἔχουμε τή δυ-να-τό-τητα νά ἀπολαμβάνουμε αὐτή πνευ-ματική συγγένεια, καθώς, ὅπως γράφει καί πάλι ὁ ἀπόστο-λος Παῦλος, ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό εἴμεθα «συμπολῖτες τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ», ἐνῶ ἰσχύει καί γιά μᾶς αὐτό τό ὁποῖο εἶπε ὁ Χριστός στούς μαθητές του, ὅτι δηλαδή τούς θεωρεῖ φίλους του καί ὄχι δούλους του.

Γιά νά ἰσχύουν ὅμως αὐτά καί γιά μᾶς, θά πρέπει νά ζοῦμε ὅπως ζοῦσε καί ὁ ἅγιος Σωσίπατρος πού τιμοῦμε σήμερα. Θά πρέπει νά ζοῦ-με καί ἐμεῖς ὄχι μόνο ὡς κατ᾽ ὄνο-μα χριστιανοί, ἀλλά ὡς γνήσιοι μαθητές τοῦ Χρι---στοῦ καί τοῦ ἀπο-στόλου Παύ-λου, νά ζοῦμε δηλαδή ἀκολου-θώ-ντας τά ἴχνη τῶν ἁγίων μας, νά ζοῦμε πραγματικά καί ὄχι ἐπιφα-νει-ακά τήν ἐν Χριστῷ ζωή. Θά πρέπει νά ταυτιζόμεθα στίς σκέ-ψεις, στίς ἐπιθυμίες, στίς ἐπι-διώ-ξεις, στούς στόχους μας μέ τό θέ-λημα τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἐάν κα-νείς δέν ταυτίζεται καί δέν ἀγω-νί-ζεται νά ταυτισθεῖ μέ αὐτό, ἐάν οἱ ἐπιθυμίες του καί οἱ ἐπιδιώξεις του ἀντί νά τόν κάνουν νά προ-σεγ-γίζει τόν Χριστό, τόν ἀπομα-κρύ--νουν ἀπό Αὐτόν, τότε δέν μπο-ρεῖ νά θεωρεῖται οὔτε φίλος τοῦ Χριστοῦ, οὔτε συγγενής τῶν ἀπο-στό-λων, οὔτε συμπολίτης τῶν ἁγί-ων.

Ἐάν ὅμως ἀγωνιζόμεθα, ὥστε ἡ ζωή μας νά εἶναι ζωή Χριστοῦ, ἐάν ἀγωνιζόμεθα ἡ πορεία μας νά ἔχει ὡς πρότυπο τή ζωή τῶν ἁγίων, τή ζωή τοῦ συμπολίτου μας ἀποστό-λου Σωσιπάτρου, ἐάν ὁμολογοῦμε καί ἐμεῖς μέ τά ἔργα καί τή ζωή μας τόν

Χριστό, ὅπως καί ἐκεῖνος, ἐάν μποροῦμε καί ἐμεῖς νά ἐπανα-λαμβάνουμε αὐτό πού λέει ὁ ἀπό-στολος Παῦλος ὅτι «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός», τότε θά μποροῦμε νά ἀπο-λαμ--βάνουμε καί ἐμεῖς μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀπόστολου Σωσι-πά-τρου τοῦ Βεροι-έως τήν τιμή τῆς πνευματικῆς αὐ-τῆς συγγενείας πού ἀπήλαυσε καί ἐκεῖνος ὡς συνεργάτης καί συνέκ-δημος τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀπο-στό-λου Παύ-λου.